

Jézus Urunk tanítása

2026. augusztus 7.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet, akik elzarándokoltatok a mai napon, hogy együtt vegyetek részt a fájdalom, szenvedés Golgotáján.

S köszöntöm mindazokat, akik lélekben vannak jelen, és lélekben kísérték el benneteket.

A mai nap tanítása, az első tanítás az, hogy a gyermeki lelkület legyen bennünk, és az vezessen a mindennapi életünkben. Hisz a tanítványok megkérdezték Mesterüktől, hogy ki a legnagyobb a Mennyeik Országában.

Erre így szólt nekik:

– A Mennyeik Országában, felkészülve, hogy hogyan és miképpen képzelitek el, hogy ki lehet ott a legnagyobb.

Ekkor oda állított egy gyermeket, és azt mondotta:

– Ha ilyen gyermeki lelkület lesz bennetek, akkor bejuthattok a Mennyeik Országába. De ha megvetitek a gyermeket a legkisebb-ben, akkor nem tudtok a Mennyeik Országába jutni.

Majd, ha tudtok változni e gyermeki lelkületre, és a szerint élni és cselekedni, mint egy gyermek, akkor érzed azt, hogy jelen lehetsz a meghívásodban, a mindennapodban a Mennyeik Országá felé.

De nem mindegy, hogy hogyan és miképpen alakítjátok ki az életeteket. Mert ha megvetitek a kicsinyeket, akkor hogyan akarsz tovább haladni?

Bizony, mondom nektek, hogy az angyalaim az Égben szüntelenül látják a Mennyei Atya arcát. És ha ez így jelen van a tanításban, akkor látnak benneteket is, hogy mégis hogyan és miképpen változtok a gyermeki lelkiségetekben.

Itt akkor jelen van egy példabeszéd, hogy valakinek van száz juha. Kimegy velük a hegyoldalba, és egy elténferedik onnan, vagy eltávolodik tőlük – mindegy, hogy melyik szót használod. Mikor ő ezt észreveszi, akkor ugye ott hagyja a kilencvenkilencet, és elmegy, hogy megkeresse azt az egyet, amely eltévelyedett, elténfergett. És mikor sikerült neki megtalálni, jobban örül annak az egynek, mint a kilencvenkilencnek, aki nem tévedett el, s nem ténfergett el.

A Mennyei Atyánál is így lesz, hogy Ő is örül minden kicsinek, akik megmaradtok. Senkit se szeretne elveszíteni, hogy eltévelyedjen, elténferegjen, és elmenjen valamerre. Mert azokra Neki mind-mind szüksége van a mindennap segítségének jelenlétében.

De ez a tanítás arról szól, hogy az a gyermek ott áll, s azt mondja a tanítás ugye, hogy ilyen gyermeki lelkületed legyen. De ha valaki egy ilyen gyermeket

befogad, az szinte Engem fogad be, mert az Én nevemben tette. És az ilyennek akkor megvan a jutalma a gyermeki lelkiületével, hogy hogyan és miképpen érezze, hogy hogyan kell változni vagy változtatni. Mert amíg nincsenek bennünk ezek a változások, akkor nem biztos, hogy a Mennyei Ország megnyílik előttetek a befogadás felé. Míg oda jutunk, addig cselekednünk a tettekben kell, de a tettekben úgy, hogy Mennyei Atya észrevegye rajtatok és bennetek a változást a gyermeki lelkiület felé. És ha ez már jelen van, akkor nem akarja, hogy elvesszetek, elténferedjete, mert szüksége van reátok a kicsinyekben.

A második tanítás pedig az, hogy a Mennyei Atya a kegyelmeket ingyen adja, hogy részesülhessetek belőle. És ott is példabeszédben szoltam felétek és hozzátok, mert ugye jelen van a gazda, aki kimegy ugye a piacra, hogy munkásokat vegyen fel a szőlőjébe. És mikor kimegy, meg is egyezik velük egy-egy dinárban, és el is mennek a szőlőbe dolgozni. Majd kimegy a harmadik órában, kimegy a hatodikban, a kilencedikben, a tizedikben, és azoknak is mind, akiket felfogad, „ami jár, megadom nektek”. A végén már szinte így fejezte be – nem akarom végigmondani ismételten a tanítást.

De itt azért fontos, hogy ezen elgondolkozzatok, hogy hogy is mondta a gazda az intézőjének, mikor befejezték a munkát?

– Add ki nekik a jussukat, amiben megegyeztünk. Kezdd el az utolsókkal, és majd az elsőekkel fejezed be.

S az utolsó, akiket a tizenegyedik óra körében vette fel, akik szinte egy órát dolgoztak, vagy nem is egészen egy órát, azok is megkapták az egy dinárt, mint azok, akik az első órában lettek felfogadva. Pedig ők többet vártak, mert a terhet és a nap hevét önekik kellett végigélni, végigvinni. De a gazda mit mondott?

– Ne irigyeld már tőlem azt, hogy én jó vagyok, és megadom annak is az egy dinárt, aki lehet, hogy csak közel egy órát dolgozott. A sajátommal hadd rendelkezek úgy, ahogy én szeretnék.

És itt a tanítás végén ugye az van, hogy így lesznek az utolsókból első, és az elsőkből utolsó. Mert a gazda nem bánt velük rosszul, mert megegyezett velük egy-egy dinárban, és ők ezt akkor elfogadták, csak utána kezdtek zúgolódni és követelőzni, amikor megtapasztalták azt, hogy akik egy órát dolgoztak, vagy kicsit kevesebbet, azok is ugyanazt a napi bért kapták, mint ők, akik reggeltől dolgoztak. Holott a gazda csak azt adta meg számukra, amelyben megegyeztek. Hát igyekezett úgy teljesíteni, amiről ő beszélt, és ami az egyezés része volt.

De hányszor vagyunk mi is olyanok, hogy követelőzünk, többet várunk, zúgolódunk: „Nem biztos, hogy jó az, amiben először megegyeztem. Hogy miért nem több?”

S ilyenkor kell ezen a tanításon elgondolkodni, hogy ez a gazda nem csinált rosszat, se kivételt. Ő megszánta azokat, akik ott ácsorogtak, és mikor megkérdezte tőlük, hogy:

– Miért ácsorogtok itt, és mire váragoztok?

És mit mondtak?

– Hát senki sem fogadott fel bennünket munkára.

Akkor azt mondotta nekik:

– Menjetek ki a szőlőmbe dolgozni, és ami jár, azt megadom nektek.

De ők ekkor nem fordultak vissza, és kérdezték meg, hogy: „Mennyi az, ami járni fog, és amit megad nekünk?” Ők örültek annak, hogy őket is valaki befogadta, és munkát adott.

Hányszor és hányszor néha ilyen cselekedetekre kellene várni, elfogadni, felismerni, és a munkákat így elvégezni, mert a kegyelmek ugye nem ingyen jönnek. A kegyelmek szeretetből vannak jelen, nem pénzért – szeretetből. Amikor az embertársadat felebarátként szeretettel fogadod, és amiben megegyezel vele, nem károsítod meg, hanem azt adod meg, amiben megegyeztél vele a munkában. És így akkor a kegyelem ugye jelen van. Nyitott a szív, nyitott a lélek, el tudja fogadni, szívébe zárni, és megengedni, hogy működjön rajtunk, bennünk, és ha szükséges, változtasson, ahogy az első tanításában is a gyermeki lelkületben. Mert ha az bennünk él, és ha egy gyermekre tekintünk, és mi is megváltoztunk e gyermeki lelkületben, akkor megpróbálunk úgy élni a mindennapokban, ahogy a gyermek jelen van a mindennapokban, és ahogy él, és ahogy a szeretetet, az örömet, a békét meg tudja osztani pajtásaival – ahogy mondani szoktátok –, embertársaival, a gyermekekkel, akikkel együtt van. Mert érzi, hogy a gyermeki lelkület kegyelme, az megerősít, az el tud indítani, hogy hogyan és miképpen alakítsam ki az életemet a mindennapokban. És a gyermeki lelkületben nincs jelen annyira a gyűlölet, az irigység, a kapzsiság és a féltékenység. Mert a gyermeki lelkületben még azok az érzelmek vannak, ami az örömet, a békét, a szeretetet, a megbocsájtást tükrözi felétek a jó hangulat vételében, a felismerésben. És ez között van különbség, csak a különbségeket nektek, testvéreim, akik a gyermeki lelkület felé szeretnétek változni, hogy felismerhessétek, elfogadhassátok, és megengedjétek, hogy működjön rajtatok, bennetek, mert akkor ti is így tudtok változni a mindennap jelenlétének szeretetében. S akkor érzed azt, hogy a gyermeki lelkület mi mindent tud nyújtani a mindennapokban, a mindennapokhoz.

De ha a második tanítást nézed, és magad elé próbálsz vetíteni ennek a tanításnak a mondanivalóját, hogy az Atya a kegyelmeket ingyen adja a szeretet által. Tehát nem pénzért, hanem a szeretet által. S ebben a tanításban is jelen van a szeretet, mert ha megsajnálta a gazda ott az ácsorgókat, a bámészkodókat, és munkára felvette őket, és megadta nekik azt, ami jár, tehát ugyanannyit adott azoknak is, mint akik az első órától dolgoztak, tehát nem tett különbséget, mert a kegyelem egyformán jöhet az emberekhez, csak az embereknek kell felismerni, és befogadni, hogy működhessen rajtunk, bennünk, mert a kegyelem sem válogat, hogy ide elmegyek, oda nem megyek. Oda megint bemegyek, oda nem megyek. A kegyelmet az Atya így szinte árasztja felétek, részesíteni szeretne benneteket. De ezeket mind-mind nektek kell felismerni, elfogadni, érzékelni és értékelni.

Ennek a hónapnak a tanításában többen és többen várjátok, hogy a magyarsággal kapcsolatos tanítás lesz-e felétek.

Ma kiválasztott Mária testvéremet készítettem fel rá, és ha figyeltétek, a beszédében elmondott mindent, ami ennek a hónapnak a tanítása, ajándéka,

kegyelme, jelenléte: az Édesanya, aki a Királynőtök, akihez imádkozni, engesztelni kell, és kérhetitek, hogy veletek együtt imádkozzon, és esdekelye ki számotokra mindazt, amire vágyakoztok, és amire szükségetek van az országban együtt.

A második része pedig a királyotok, aki a védőszentetek az országotokban, együtt, tehát mindenkinek ő a védőszentje az ország által. Ő ezt az országot nem hagyta magára, hanem felajánlotta a Boldogságos Szent Szűz oltalmába, hogy óvja, védje és figyelje ezt az országot, amelynek Ő lett a Királynő, és mi a gyermekeiben pedig az alattvalók vagyunk, és Tőle várhatjuk azon segítséget, amelyre szükségünk van a mindennap jelenlétében.

És a beszédben egy kicsit bővebben készítettem fel kiválasztott Mária testvért, aki elmondotta számotokra, hogy ennek a hónapnak mi a legfontosabb két tanítása még, amely az országra vonatkozik, és ami által tudtok felismerni a kegyelem szeretetében, a mindennap jelenlétében.

És akkor érzitek, hogy nem vagytok egyedül, érzitek, hogy valakihez imádkozhattok, érzitek, hogy valakitől segítséget kaphattok, érzitek azt, hogy ennek az országnak van egy csodálatos, nagy Királynője, aki egyben az Édesanyátok is, mert a Kereszt tövéből Reá bízalak benneteket, és Ő elfogadott benneteket a Szeretett tanítvány által, és azóta Tőle várhatjátok minden segítő kegyelmet, amelyre szükség van. És minden kérdésben, amelyet elvihet – ahogy mondani szoktátok – mint legközelebbi közbenjáróként – az Ő Szentséges Fiához, hogy kiesdekelye számunkra mindazon segítő kegyelmet, amire szükségünk van, és amire vágyakozunk, és ami által megerősödünk.

S ennek reményében áradjon reátok ma kiválasztott Mária testvérem által áldásom a Szentlélek kegyelmével, hogy töltsen el szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok, bennetek, és fel tudjátok ismerni a mai tanítások jelenlétét a gyermeki lelkületre vagy arra a kegyelemre, amelyet az Atyám áraszt felétek, és mindabban, hogy ez az Édesanya, aki elfogadta ezt az országot, Királynőtök lett, és Tőle várjátok a segítséget, és a király, aki pedig ennek az országnak a védőszentje lett, amelyben éltek, és aki megadja számotokra – ha hozzája fordultok – azon segítségeket, amelyre szükségetek van a megerősítésben és a mindennapokban.

Így áradjon reátok áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme és fénye világosítson meg benneteket a felismeréshez, az elfogadáshoz, a működéshez és a kegyelemhez, amelyre szükségetek van a mindennap jelenlétében.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!